

A doua zi după meci am aflat rezultatul naţionalei noastre de petrecăreţi prin cluburi pline de alcool, de fum şi multe alea (după ştirile văzute la TV cu vreo două zile înaintea meciului). Am reuşit un scor egal cu echipa Finlandei. Am fost extraordinari, am făcut o primă repriză în care am ratatat cu multă abnegaţie din toate poziţiile. Marea echipă a Finlandei, care prin anii 70 pleca din Bucureşti cu 9 (nouă!) goluri în desaga încăpătoare a lui Moş Crăciun din Laponia, acum ne-a înfipt o boabă şi doar norocul şi bunăvoinţa arbitrului (pentru prelungirea partidei) au făcut ca meciul să se încheie la egalitate. Bravos! Adică...ruşine!

Toată vara am fost intoxicaţi cu ştirea despre plasarea pe locul 7, sau 9, nu prea contează care, a echipei de petrecăreţi români în clasamentul mondial, după numărul de puncte acumulate. Ştirea a fost repetată până la tocirea nervilor microbistului român. Acum, după ultimele evoluţii, mă gândesc că pe undeva s-a pierdut un 0 (zero). Precis că era vorba de locul 70 sau 90 în lume. Aşa ar mai merge...Cam pe-acolo ne situăm.

Speranţa moare ultima. La români, speranţa moare mai tarziu, după ce moare omul. Văd că ne pregătim intens pentru meciul cu pescarii din Insulele Feroe. Nea Puiu îşi va folosi caşcheta aşa cum trebuie şi va gândi cum terbuie meciul dintre cei doi giganţi ai fotbalului. Trebuie să câştigăm meciul de la pescari acasă. Sper ca bancurile de peşti să-i ademenească mai intens ca-n alte perioade în activitatea lor zilnică şi feroezii să uite că au meci în ziua în care vor întâlni o mare forţă a fotbalului mondial. Doar aşa putem fi siguri de victorie. Problema ehipei de manelişti poate fi extrem de gravă dacă ăia pe-acolo n-au baruri deschise până-n zori. Problema lor e una, problema telespectatorului român e alta: pierde vremea uitandu-se la nişte nulităţi cu aere de vedete planetare.

Nea Puiu sper că a descifrat mesajul de pe propria-i caşchetă: mai bine rămânem acasă decât să ne prezentăm la Turneul Final. Cu aşa jucători, nici sacul Moşului din Laponia n-ar fi suficient de încăpător pentru tot ce-am putea căpăta pe-acolo... Putem găsi explicaţii dacă nu câştgăm în Feroe: pe frigul ăla, pe terenul ăla, cu tribuna aia prea mică, cu marea aia prea agitată cu sunetele ei aproape de prea micul teren, etc, etc.

La explicarea rateurilor (indiferent de domeniu) nu ne ̂ıntrece nimeni! Măcar la asta ne pricepem...